

ongu í 1909 sigur tingið soleiðis um kaðalin til Suðuroyar: Skuldi nú komið brot á kaðalin líkandi nú á heysti 1908, fer »driftsnevndin« ikki at gera roynd at fáa tað afturbøtt fyri tingssins røking. Í telefonbókini 1910 stendur (á donskum): Náttina til 11. september 1908 varð brot á kaðalin millum Suðuroy og Sandoy, og hin 14. september s.a. varð sambandið Sandoy—Streymoy avbrotið. Kaðalsambandið millum Suðuroynna og Sandoyinna var í standi aftur 28. juni 1909, og millum Suðuroynna og Havnina 24. september 1909. Vit siggja, at hetta er berur viðfaringur, nyttar einki og kostar nógv.

Í 1911 fekk tingið hjálp frá statinum til at umvæla kaðalin til Suðuroyar. Hann hevur higartil kostað umleið 10.000 kr. um árið at røkja, og nú verður hann settur í stand aftur, halda menn, at hann kanska heldur eitt ár afturat.

91 felagar

Felagar vóru í 1909: Í Havn 48, í Klaksvík 9, á Tvøroyri 16, í Vági 10 og í Vestmanna 8. Higartil hevði stóðin verið í húsnum hjá Anton Degn og hann hevði stjórastarvið. Andreas Niclasen og pápi, Poul Poulsen, vóru álitismenn hansara, og teir høvdu bara gott at bera honum. Teir umtalaðu hann sum ein spakforan, fólkalgan mánn, og søgdu, at hann visti nógv um mong viðurskipti og mangt, sum kom fram tá í tíðini. Kontrakt hansara var úti 31. desember 1911, og hevði hann ikki hug til at halda fram og passa stóðina. Hann segði eisini stjórastarvið frá sær til henda sama dag. Hann sá — sjálvandi — at verkið vaks, og fór tí at torva ein mann, sum bert hevði hetta starvið. Kortini sigur hann í uppsøgnini, at hann vil halda fram til verkið hevur tíð til at skipa seg.

Nú var tíð at fáa sær stjóra og helst nýggja stóð. Í 1912 var H.O. Jacobsen settur sum nýggjur stjóri og nýggj stóð varð bygd. Tosað var frá nýggju stóðini 1. september 1912.

Avgreiðslutíðni á stóðini vóru enn ikki so rúgvismikil. Sámál í Gong fekk tve uppbakið og bar alt einaferð.

Kaðalin til Suðuroyar var aftur slitin, og menn samdust um, ið samráð við stjórán og frágarna stjóran Degn, ikki at gera hann aftur, tí kostnaðurin hevði verið óðilgur og sambandið at kalla einki.

Í 1914 varð ein linja lögð afturat til Vestmanna. Hetta var bært at spenna tveir træðir afturat á steyrnarar, sum Ólavur á Heygum setti. Samstundis varð ein lögð til Fuglafjarðar, men ikki sama vegin sum hin fyrri við kaðali til Toftr. Hendan gekk til Kollafjarðar, norður um Kjalnes, og so kaðal av Rættaleiti til Morskranes. So eftir steyrunum út á Strendur og kaðal av Langanesi yvir í Saltnes.

Hesi árin vóru umsóknir á tingi mangastaðni frá um at fáa telefon, men enn hevði verkið ikki hildið seg havt ráð til nakað. Misednaðu kaðalirnir høvdu tikið tí ov fast. Um hesa

tíðina lýsnar kortini fyri at okkurt fór at verða gjørt til Suðuroyar.

Í 1916 var broyting gjord millum Lorkvík og Klaksvík, sum forði við sær, at Syðradalur á Kallsoynni fekk telefon. Kaðalin var upptikin og lagdur úr Lorkvík yvir á Stóratanga. Haðani vóru steyrnar um Galvin til Syðradals. Kaðal var lagdur sunnanvert við Syðradal yvir í Klakk. Linjan um Hálsin varð

Menn gera kaðalin fastan á Kallsoynna. Borðað verður við hond. Maðurin, ið stendur uppi, er Pól á Grundini. Myndin er frá 1924

tikin niður og sett aftur úr Klaksvík út í Klakk. Sum tíðin leið, fór verkið, tað ið liðugt var, at bera seg betri.

Jógvan

kemur uppi arbeiðið

Hesi árin høvdu vit broðurnir, Poul, Svend og eg, mangan verið við telefonmonnunum. Pápi var farin at arbeiða við longu í 1907, og við hvørt vóru teir á okkara leiðum, so vit vóru kunnigir við alt hetta frá barni av.

Hin 7. mei 1917 fór eg við pápa út at ferðast. Vit gingu til Oyrar og fóru við Ruth til Havnar. Allastaðni var fólkí fort við báti umborð og í land. Alt er so nógv broytt síðan tá.

Nú vóru linjurnar um 10 ár, tær elstu, og brek vóru nógv. Hesin bleyti kopartráðurin helt ikki, so at tað vit nú fóru í holt við, var at skifta hann um við stáltráð, og so at eftirhyggja alt sum var. Um hetta mundið var vegin millum Skopun og Sand um at vera liðugur — fyrst koyrivegurin millum bygdur, sum tá var.

Kortini var enn ikki avlagt hetta, teir kallaðu »skytis«. Tá vit skuldu fara avstað aftur úr Skopun, vóru tveir aðrir menn eisini har, sum ætlaðu sær yvirum. Vit fingi »skytis« til Velbastað og gingu so til Havnar. Hetta var kortini einasta ferðin, eg var við til tað.

Nú var ætlanin at fara til Vágar, men komnir til Havnar, varð ætlanin broytt. Kaðalin í Heystfirði var farin og hevði verið tað so leingi, men illa hevði borið til at fingið far til hetta arbeiðið. Nú var kortini útlit fyri, at vit skuldu fáa Smiril, sum beint tá var farin at sigla fyrri voruforsýningina, sum teir kallaðu tað.

Meðan vit bíðaðu eftir honum, vældu vit um linjuna millum Havnina og Velbastað. So varð farið í Heystfirði, har tóku vit allan kaðalin upp, tí hann var heilt upptærdur. So fóru vit niðan á Sund, har lá kaðal, sum var upptikin í Suðuroyarfirði — stykkir av honum vóru rættiliga góð. Hendan kaðalin tóku vit umborð á Smirli og lögdu hann út í Heystfirði. Jacobsen, stjóri, var

og eg, Lidnir har skuldu vit leggja eina telefon í Elduvík. Tilfarið var sent okkum inn á Skipanes og tóku vit tað við haðani. Tól og tilfar bóru vit so til Fuglafjarðar og stæðgaðu har til dagin eftir. Dagin eftir tóku vit so alt aftur á baki og gingu til Elduvíkar — hetta var í júlavíkuni. Lidnir har fóru vit so í myrkri á morgni til gongu inn í Funningsfjórð og so aftur um Skórðin hinumegin til Eið.

Hann, ið ferðast hevur eitt langt liv, hevur so mongum verið fyrri. Eg skal siga um tað sum hættisligt var. Eina ferð vann eg upp hús, tá eg ikki hevði væntað tað, og eina ferð varð eg borin til hús, so tað var ikki av mínum ávum og kom. Eg veit so lítið um hetta uttan tað, eg havi hoyrt síðani. Liv mundi so lítið vera, tá árnfirðingar tóku meg upp.

Nú siga tey, at foroyingar hava lagt av at ganga, har hava teir mist nógv. Eg kann siga frá einum degi, sum visir á, at nógv varð gingið okkunt.

Eg kom ein summarmorgun við mjólkabátinum til Hvalvíkar. Eg botti nokur smábæk har og var liðugur um miðdagin. Fórt so til gongu fram við linjuni og hugdi eftir onkrum, men komin á Hvalvíksskarð fór eg oman í Bjarnadal og oman hagar, har brunnarnir hjá SEV eru, og til Vestmanna. Eg fekk nakað at gera har, so tá farið var til gongu var klokkan millum sje og átta um kvøldi. Gekk fyrst hóvliga inn gjøgnum Heygadal og um Heljareygá, fylgdi so við linjuni niðan um Ronugjógv, helt so skák eftir Bornsvara, um Gotursháls og oman til Gjónna (Gjógvin við Leynavatn). Tosaði eina løtu við fólkíð har og fór so fram við Breiðavatni oman um Mjávuvotn. Tók meg so niðan suðureftir í Hundsarbotn, eitt sindur hægri enn vegin liggur nú. Um Hundsenni suður eftir Fugltúvuni oman í Mjóðstíggi. — Nú um miðnátina er heiðafuglurin kvírrur, og tað kennist hvílandi, tí eisini av honum kann ein móðast ein langan dag. Bert hann, ið hevur upplivað náttarkvírruna millum fjøllini skilur meg nú. Eg komi oman á Dalsgarð. Svalligt lot kemur kinnandi úr Vesturhavinum. Nú er nakað av mótbrekku niðan í Høgastiga. Haðani er langt, men lættgongt til Havnar. Dimmi lættir og fuglurin er aftur farin at láta. Um hálgum fyra um morgunin var eg í Havn.

Men hvat er væl eitt liv við ongum stríði

Pól og Svend koma við

Verkið vaks, og vit fingi tveir hendingar raskar menn afturat — Pól og Svend. Teir høvdu roynt onnur ting fyrst, sum flestu foroyingar til skips og so nakað av skúlagongd.

Vit vóru allir um alt og fylgdust alla ta fyrstu tíðina. Hevði hetta ikki verið ov langt, kundi verið stuttligt at sagt frá umstøðunum, tá verkið breiddi seg um oyggjarnar. Um trupulleikarnar og orsøkarnar til teirra. Hvussu vit royndu eitt og annað, t.d. útvarp í 1936 og so framvegis.

Jacobsen var stjóri til 1930, so eg var hjá honum í útið 20 ár. Okkum dámdi hann væl. Hann var altíð at hitta, og tað var neyðugt tá, tí hann leiddi arbeiðið persónliga. Hann lærði

Her royna telefonmenn stuttbylgjusendara til Suðuroyar á Stigafjalli